

II Ca 1960/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2018r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Hreczańska-Cholewa

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2018 r. we Wrocławiu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko P. W.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od Wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia–Fabrycznej we Wrocławiu, XIV Wydział Cywilny

z dnia 14 lipca 2017r., sygn. akt: XIV C 283/17

oddala apelację.

SSO Agnieszka Hreczańska-Cholewa

II Ca 1960/17

UZASADNIENIE

W sprawie rozpoznanej w postępowaniu uproszczonym Sąd II instancji, stosownie do treści art. 505¹³ § 1 k.p.c., obowiązany jest przedstawić w uzasadnieniu jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, jeżeli nie przeprowadził w sprawie postępowania dowodowego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja strony powodowej podlegała oddaleniu jako bezzasadna. Niezasadne okazały się bowiem podniesione w niej zarzuty naruszenia prawa materialnego jak i procesowego.

Na wstępie należy zaznaczyć, iż pozwany w toku postępowania przed Sądem I instancji nie podjął się obrony w sprawie, a zatem nie stawiał się na rozprawie, nie złożył w sprawie wyjaśnień, czy też wniosku o przeprowadzenie rozprawy pod jego nieobecność. Mając na uwadze bierną postawę procesową pozwanego, należy uznać, że w niniejszym przypadku zachodziły przesłanki określone na gruncie art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c., a zatem Sąd Rejonowy zasadnie wydał wyrok zaoczny. Zgodnie z art. 339 § 2 k.p.c. w tym przypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Wbrew sformułowanym w apelacji uchybieniom, niezasadny okazał się zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Zważyć należało, że wykazanie przez stronę, iż Sąd naruszył przytoczony przepis oraz że fakt ten mógł mieć istotny wpływ na wynik sprawy, nie może być zastąpione odmienną interpretacją dowodów zebranych w sprawie,

chyba że strona jednocześnie wykaże, że ocena dowodów przyjęta przez Sąd za podstawę rozstrzygnięcia przekracza granice swobodnej oceny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2000 r., sygn. akt V CKN 17/00], Oznacza to, że naruszenie przepisu art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu przez apelującego stanu faktycznego przyjętego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów. Skarżący może tylko wykazywać, posługując się wyłącznie argumentami

1

jurydycznymi, że Sąd rażąco naruszył ustanowione w ww. przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów i że naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000 r., sygn. akt I CKN 1169/99 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., sygn. akt IV CK 387/04). Podkreślenia przy tym wymaga, że Sąd meriti ma obowiązek wyprowadzenia z zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosków logicznie prawidłowych. Reguła ta nie będzie zachowana jedynie wtedy, gdy wnioski wyprowadzone przez Sąd przy ocenie dowodów nie układają się w logiczną całość, zgodną z doświadczeniem życiowym, lecz pozostają ze sobą w sprzeczności, a także gdy nie istnieje logiczne powiązanie wniosków z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2009 r., sygn. akt IV CSK 290/09). W takim wypadku, oparcie przez skarżącego zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. jedynie na przedstawieniu własnej oceny i gradacji dowodów, nie może doprowadzić do podważenia oceny dowodów dokonanej przez Sąd ad quo i poczynionych na jej podstawie ustaleń faktycznych.

W apelacji strona powodowa zarzuciła Sądowi I instancji naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. wywodząc je z faktu bezpodstawnego uznania, że dokumenty przedstawione przez stronę powodową nie dowodzą zasadności roszczenia o zapłatę z tytułu niespłaconej pożyczki, podczas gdy w ocenie strony powodowej przedstawiła one wszelkie dokumenty wykazujące zasadność roszczenia. Przytoczone naruszenia, wymienione przez stronę skarżącą w formie odniesień do konkretnych zdarzeń stanu faktycznego, tak naprawdę są ilustracją formułowanego przez apelującego samodzielnego zarzutu, tj. wybiórczego potraktowania materiału dowodowego oraz nieprawidłowej jego przez Sąd I instancji oceny.

Przede wszystkim należało podzielić pogląd Sądu I instancji, iż w sprawie zachodzą uzasadnione wątpliwości, o których mowa w art. 339 § 2 k.p.c. Niezależnie od wynikającego z art. 339 § 2 k.p.c. domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, sąd ma obowiązek przeprowadzić postępowanie dowodowe z urzędu. Jak wskazał w swym wyroku z dnia 23.09.1997 r. Sąd Najwyższy w wypadku uzasadnionych wątpliwości nie można wydać wyroku zaocznego, opierając się jedynie na twierdzeniach powoda o

2

okolicznościach faktycznych. Należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (I CKU 115/97, LEX nr 1227454 czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 r. I CKU 85/98, LEX nr 1216211).

W dalszej kolejności należy wskazać, że słusznie Sąd Rejonowy uznał, że strona powodowa nie udowodniła ani istnienia wierzytelności, jaka miałyby przysługiwać spółce (...) wobec pozwanego ani faktu skutecznej cesji tej wierzytelności w następstwie ciągu przelewów. Sąd Rejonowy prawidłowo wskazał, że żaden z przedłożonych do akt dokumentów nie dowodzi, że pozwany zaakceptował warunki umowy pożyczki. Zasadnie też podkreślił doniosłość obowiązku złożenia formularza informacyjnego, o którym mowa w art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 12.05.2011 r. o kredycie konsumenckim. Nieprzedłożenie obowiązkowego formularza informacyjnego, o którym mowa w art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tekst jednolity: Dz.U. z 2016 r. Nr 1528), którego wzór określa załącznik nr 1 do ustawy, uniemożliwia ustalenie, czy doszło do skutecznego zawarcia umowy o kredyt konsumencki przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość w rozumieniu tej ustawy. Dowody złożonego akt sprawy nie są wystarczającym potwierdzeniem faktu zawarcia przez pozwanego umowy pożyczki. Rozwój technologii i powszechna informatyzacja sprawiły, że strony coraz częściej decydują się na zawieranie

kontraktu przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość. Forma ta, ze względu na swoją szybkość i dogodność, ułatwia obrót gospodarczy, jednocześnie jednak rodzi pewne niebezpieczeństwa w związku z bezpośrednią nieobecnością samych stron umowy podczas jej zawierania. Nie ma bowiem pewności co do tego czy strona kontraktu istotnie jest tą, za którą się podaje oraz czy istnieje ona w świecie rzeczywistym, nie tylko wirtualnym. Podobne wątpliwości pojawiają się na kanwie niniejszej sprawy. Jak wynika z treści pisma strony powodowej z dnia 09.03.2017 r. do zawarcia umowy z pozwanym doszło drogą elektroniczną w ten sposób, że pożyczkodawca na wniosek pozwanej zobowiązał się udzielić mu pożyczki. Umowa przewidywała utworzenie przez pozwaną profilu klienta na stronie internetowej pożyczkodawcy, co w myśl tej umowy stanowiło zarejestrowanie się i zapoznanie z warunkami umowy oraz ich akceptację a także złożenie wniosku o udzielenie pożyczki. Pozwany zalogował się do systemu informatycznego pożyczkodawcy a następnie dokonał przelewu kwoty (0,01 zł lub 1 zł) w tytule którego oświadczył, że

3

potwierdza dokonanie rejestracji oraz wyraża zgodę na umowę pożyczki. Nadto z treści § 4 ust. 5 z zastrzeżeniem ust. 5 i 6 przedłożonej do akt przez stronę powodową wzoru umowy, tożsamego z tą, jaką miał zawrzeć pozwany wynika, że, po utworzeniu przez pożyczkobiorcę profilu klienta na stronie internetowej pożyczkobiorca jest zobowiązany do dokonania przelewu w kwocie tytułem opłaty rejestracyjnej w wysokości 0,01 zł. Przelew ten musiał być wykonany z rachunku bankowego, którego posiadaczem jest pożyczkobiorca na rachunek bankowy pożyczkodawcy lub z wykorzystaniem dostępnego na stronie internetowej pożyczkodawcy systemu (...). W tytule przelewu kwoty opłaty rejestracyjnej pożyczkobiorca wpisuje tekst zgodny z komunikatem zawartym w e-mailu wysłanym do pożyczkobiorcy po utworzeniu profilu klienta. W przypadku braku wpisania w tytule przelewu tekstu lub błędu w tekście, o którym mowa w zdaniu poprzednim albo nieotrzymania wraz z otrzymanym przelewem informacji o adresie pożyczkobiorcy, proces rejestracyjny może nie zostać zakończony (ust. 6). Informację o wyniku przeprowadzonej weryfikacji pożyczkobiorcy otrzymuje poprzez wysłanie wiadomości SMS lub na adres e-mail (ust. 5). W ten sam sposób, pożyczkodawca informuje pożyczkobiorcę o przyznaniu lub odmowie przyznania pożyczki (§6 ust.1). Niezwłocznie po zawarciu umowy i udzieleniu pożyczki na podstawie pierwszego wniosku o pożyczkę pożyczkodawca przesyła na adres e-mail opatrzone bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy ważnego kwalifikowanego certyfikatu m.in. umowę wraz z zwrotem oświadczenia o odstąpieniu od umowy oraz Tabelą opłat i prowizji zaś pożyczkobiorca, jak stanowi ust. 4 wspomnianego postanowienia umownego, niezwłocznie po zawarciu pierwszej umowy i udzieleniu pożyczki na podstawie pierwszego wniosku o pożyczkę oraz po otrzymaniu drogą elektroniczną wspomnianych wyżej dokumentów, jest zobowiązany odesłać pożyczkodawcy drogą pocztową lub elektroniczną podpisany własnoręcznie lub opatrzone bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy ważnego kwalifikowanego certyfikatu egzemplarz umowy. Strona powodowa nie przedłożyła dowodów na okoliczność zachowania przewidzianego w złożonym do akt wzorze tożsamej umowy trybu zawarcia umowy pożyczki w szczególności potwierdzonej w sposób przewidziany umową egzemplarza umowy pożyczki. W świetle przytoczonych zapisów regulujących odmienny tryb zawierania umowy, od tego, który przedstawiła w swym piśmie procesowym strona powodowa, zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 720 § 2 k.c. należy uznać za oczywiście nieuzasadniony.

4

Trafnie też Sąd Rejonowy ocenił, że strona powodowa nie wykazała skutecznego nabycia od (...) Spółki z o.o. jakiegokolwiek wierzytelności wobec pozwanego. Z powyższych względów Sąd uznał, iż strona powodowa nie wykazała, ani faktu istnienia wierzytelności dochodzonej pozwem ani jej wysokości, ani swojej legitymacji procesowej do jej dochodzenia i dlatego też orzeczono jak w sentencji wyroku. C oznacza, że zgłoszony w apelacji zarzut naruszenia art. 6 k.c. w związku z art. 509 § 1 k.c. nie może zostać uwzględniony.

W świetle powyższego żaden argument apelacji skutecznie nie podważył zaskarżonego wyroku, co skutkowało oddaleniem apelacji na mocy art. 385 k.p.c., jak orzeczono w sentencji.

SSO Agnieszka Hreczańska-Cholewa